

Svatá Hora

1
2013
ročník
L

Veřejná sbírka • Papež Benedikt XVI. a Svatá Hora • A bojím se snů

To že je půst, který se líbí mně? Den, kdy má člověk hladovět?
Kdy má jak rákos hlavu naklánět a stlát si pytle a popelem?
Jak můžeš tohle nazývat postem, dnem, který má Hospodin
v oblíbě? Není snad toto půst, který se líbí mně – uvolnit ty,
kdo jsou v krutých okovech, rozvázat ty, kdo vězí v provazech,
propustit utlačované jako svobodné, takže každé jho zlomíte?...
(Iz 58,5)

OBSAH

Úvodník

O krok napřed **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s P. S. Muzikářem **4**

Ze Svaté Hory

Zprávy ze Svaté Hory **10**

Nový administrátor **12**

Ohlédnutí –
– ze starých čísel časopisu **13**

Stavte opět s námi **17**

Svatá Hora v roce 2012 **18**

Spiritualita

Dobrá kniha: A bojím se snů **20**

Duchovní slovo **22**

Informace

Listárna: Benedikt XVI. a Svatá Hora **24**

Okénko Matice Svatohorské **24**

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Pohled do klenby
svatohorské
baziliky

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

O krok napřed

Není to nic neobvyklého v leckterém provozu, a platí to i o provozech liturgických. Tento úvodník totiž píše u kávy v nádražní restauraci jednoho jihočeského železničního uzlu s vědomím faktu, že čtenář jej do rukou obdrží pravděpodobně v druhé polovině doby postní, byť vzniká v samém úvodu měsíce února.

Když si ale vzpomenu na Vánoce, které v chrámech obchodních řetězců začínají s příchodem astronomického podzimu, říkám si, že nejsem sám, kdo je nucen žít v současnosti, ale paralelně být v kalendáři „o krok napřed“ – o Vánocích v době postní, v létě jednou nohou v dušičkovém období. Kladu si proto často otázku, zda je ona nutnost „být o krok napřed“ spíše přínosná, nebo naopak škodlivá.

Moc bych si přál slavit zas někdy Velikonoce opravdu až o velikonoční Vigilii nebo alespoň teprve v bílosobotních dopoledních hodinách, kdy na Svaté Hoře tradičně probíhá nácvik této krásné, dlouhé a v liturgickém roce nejnáročnější liturgie. Ovšem není tomu tak. Liturgickou hudbu je třeba připravovat, podobně jako články do tohoto periodika, s velkým předstihem. A tak zatímco krátce po Hromnicích zní sborem Pašije, po Popeleční středě naopak na zkouškách vokalistů i pod prsty tvůrců časopisu Svatá Hora již předčasně znovuožívá slovo „Alleluia.“

Jak kdysi dávno velmi trefně pravil můj zpovědník (a od té doby si tuto myšlenku často připomínám): Nejohroženějšími věřícími jsou ti, kteří pracují přímo v centru svátostného církevního dění. Já dodávám: možná nejen proto, že uprostřed permanentního duchovna člověk snadno otupí, ale snad i pro onen nutný „krok napřed.“

Proto mi, prosím, dovolte, abych úvodník prvního čísla tohoto ročníku časopisu výjimečně nezakončil přáním všeho dobrého Vám, našim milým čtenářům, ale prosbou o modlitbu za všechny, kteří jej pro Vás vytváří a též i za všechny ostatní „ohrožené“ v církvi pracující bratry a sestry.

Pavel Šmolík

S tebou není řeč, soudruhu...

Rozhovor s redemptoristou P. Stanislavem Muzikářem vznikl díky několika impulzům. Jedním z nich byl sníh, který v několika uplynulých dnech padal vytrvale a v nemalém množství. Otec Stanislav denně vzpomínal na sníh v krušnohorském Perninku, kde za totality strávil 23 let a sněhu si tam užil víc než dost. Je zajímavé slyšet poutavé vyprávění muže, který navzdory totalitě a s věkem přibývajícím zdravotním obtížím nezatrpnul. Ti, kdo ho znají, vědí, že jeho optimismus je takřka nakažlivý a že jeho dobrácká povaha působí jako zdroj dobré nálady.

Stanislave, odkud pocházíš?

Já jsem se narodil v Domažlicích. Můj tatínek byl ze Zavržic, maminka z Třebeska, takže oba byli z Příbramska. Poněvadž tatínek pracoval u finanční stráže, tak se první etapa mého dětství odehrála u hranic, v Hojně Vodě. Tam jsme byli do té doby, než nás zabrali Němci. Pak museli z finanční stráže všichni pryč. Tatínek našel podnájem a přestěhovali jsme se do Horních Počernic, dnes je to Praha.

Co potom tatínek dělal?

Za protektorátu byl zaměstnán u poplatkového úřadu.

V Praze jsi strávil celou válku?

V Horních Počernicích jsme bydleli do roku 1968.

Jak vzpomínáš na válečné období? Zažili jste strach a bídu?

Chodil jsem do školy. Zažili jsme i nálety, takže jsme to prožívali stísněně. Tatínek nebyl zapojen přímo v nějakém odboji. Ta doba byla skromnější, ovšem ne-

můžu říct, že bychom zažili vyloženě bídu, díky stykům s příbuznými na venkově na Příbramsku jsme měli potravinové zázemí. Tatínek měl strach, když jezdívali vlakem a převáželi potraviny, aby nebyla někde kontrola. Bylo zakázané cokoliv, třeba vyrábět máslo. Strýčkovi zaplombovali máselnici a ti moji příbuzní dost riskovali, když přesto dokázali máslo vyrobit.

Také byly potraviny na přiděl na lístky, sice to nebyl žádný přepych, ale dalo se to vydržet.

Jaké máš vzpomínky na konec války?

My jsme zažili nálet na Prahu v roce 1945. Na to nikdy nezapomenu. Věděli jsme, že se to blíží. Poznali jsme americké bombardéry ve velké výšce. Pak jsme je viděli zblízka. Nějak se spletli v navigaci, protože mysleli, že jsou nad Drážďany a přitom byli nad Prahou. No a viděli komíny, tak spustili bomby hned u Počernic. Mladý pan domácí se byl podívat na střeše. No ten byl tak rychle dole, to byl fofr. Řekl nám, ať jdeme pryč, ať se zachráníme, protože je bombardování. Tatínek tam zůstal a my jsme s maminkou utíkali do polí. Ale to nebylo dobře, protože tam padaly ty bomby také. Ale zaplať Pán Bůh jsme to přežili.

Další vzpomínka je na štěstí mého tatínka. Pamatuji si to, jako by to bylo dnes. V květnu, když bylo povstání, jela ulicí motorka, na ní byla naše vlajka a vládlo přesvědčení, že už jsou Němci poraženi. Druhý den přišli Němci s tanky, chodili po bytech a přišli i k nám. Tehdy už byly české rady. Tatínek v jedné byl a v tu chvíli měl být akorát ve škole, v měšťance na setkání. Veliké štěstí, že tam tatínek nebyl a že šel rovnou domů. Němci tam totiž některé z té rady postříleli. Dodnes je tam pomníček.

Co mě dost překvapilo, bylo to, že tam, co jsme bydleli, vtrhli Němci a pana domácího se ptali, kdo tam všechno žije, jestli jsou tam nějakí mladí lidé. Pan domácí jim řekl o mých rodičích, a že mají syna. Oni mysleli, že jsem také Němec a chtěli mě vzít sebou. Tatínek tam musel jít, a protože uměl perfektně německy, vysvětlil jim, že jsme Češi. Bývali by mě takto ke konci války sebrali a odvedli do Německa.

Zažili jsme i nálet na Drážďany. To bylo něco nepředstavitelného. V Počernicích jsme se dívali na nebe a to byla rudá záře. Tak takový byl konec války.

A jezdili jste po válce k příbuzným do Zavržic a do Třebeska?

No samozřejmě. Jakmile jsem byl větší, tak jsem pravidelně trávil prázdniny tady. Ještě dokud mohl, tak jezdil i tatínek, pak už jenom maminka. Na Zdaboři jsme měli mamčinu tetičku a tam jsem jezdil. To byly pěkně strávené prázdniny. První věc vždycky byla návštěva Svaté Hory.

Takže znáš Svatou Horu od raného mládí?

Svatá Hora, to byl v našem příbuzenstvu pojem. Babička, rodiče i příbuzní chodili na Svatou Horu a zůstalo jim to napořád. I ti mladí z celé rodiny dnes chodí na Svatou Horu. Je to vlastně tradice celého rodu. Dá se říct, že veškeré příbuzenstvo mám dnes v Třebesku. Strýček měl syny a dcery, ti mají už svoje děti, a tak je celé příbuzenstvo odtud a ke Svaté Hoře mají dobrý vztah.

Jak vzpomínáš na návštěvy Svaté Hory?

Vzpomínám na to pořád. My jsme to měli rozdělené. Na mši svatou na půl osmou chodila maminka a tetička. Někdy šla tetička odpoledne. My se strýčkem jsme chodili na devátou. Buď jsme šli pěšky, nebo autobusem. Dovnitř do basiliky jsme se však nikdy nedostali. Strýček měl už svoje místo u korunovačního oltáře a tam jsme zůstávali.

Takže redemptoristy jsi poznal tady na Svaté Hoře?

Když jsme sem chodili, tak jsme věděli, kdo jsou redemptoristé. Prvního jsem poznal patera Vošahlíka. On pocházel z Narysova a měl své známé v TřebSKU a tam jezdil. Bylo to blízko strýčkova statku. To byl první redemptorista, se kterým jsem se setkal u rodiny Viktorových, která se o něj starala.

Už tehdy tě redemptoristé oslovili?

V našich rozhovorech jsme sice o redemptoristech hovořili, ale oslovili mě až později. V Horních Počernicích jsem ministroval a to nás byla celá parta. Tam byli dobří kněží Korejsové, a když uzrálo moje povolání ke kněžství, začal jsem studovat na arcibiskupském gymnáziu v Praze, které vedli jezuiti, bylo to hned po válce. Protože jsem měl na měšťance celkem dobré známky, tak jsem nenastoupil od prvního ročníku, ale rovnou do třetího, chodil jsem tam tercií a kvartu. Tam jsem poznal velmi dobré kamarády.

Potom nastalo období, kdy se schylovalo ke zrušení gymnázia a stěhovalo se do Bohosudova. Já jsem však z gymnázia odešel. V časopise, který se jmenoval Neděle, jsem se dočetl, že redemptoristé přijímají do juvenátu v Libějovicích. Přihlásil jsem se a od té doby jsem u redemptoristů.

Nastoupil jsi do juvenátu a co bylo se studiem?

To bylo vlastně soukromé gymnázium. Jednou za půl roku jsme museli skládat zkoušky v Budějovicích na státním gymnáziu. Absolvoval jsem tam kvintu a sextu. Kdo ukončil sextu, tak nastoupil do noviciátu. Ten trval rok a po skončení noviciátu se pokračovalo septimou a oktávou v Budějovicích. Jenomže přišel rok 1950, a tak jsem studium nedokončil. Proto jsem si maturitu dodělával tak, že jsem v roce 1956 začal navštěvovat večerní školu pro pracující a maturoval jsem v roce 1958.

Barbarská noc v roce 1950 tě zastihla kde?

Byl jsem v noviciátě na Července u Olomouce. Na to také nezapomenu. Pater Bukovský říkal: „Heleďte hoši, něco se připravuje,“ takže jsme tušili, že se něco děje. Vzpomínám si, že tatínek ještě dva týdny před tou nocí byl za mnou. Přijel mne navštívit a něco také přivezl, tak se to dělalo. Pak v tu noc jsme se probudili, všude bylo slyšet velké rány a hluk, tak jsme přemýšleli, co se to v chodbách děje. Najednou k nám vtrhli se samopaly a přikázali nám vstát. Řekli nám: „Tak vstávat, všichni do jídelny a tam se dozvíte další informace!“ A to už jsme věděli, že je zle. Tam nám oznámili, že je zjištěna velká vatikánská špionáž a že my, řeholníci, jsme nepřátelé státu. Všechno jsme tam museli nechat a vzít si jediné svoje osobní věci. Oznámili nám, že budeme odvezeni na místa soustředění. Tam že se dozvíme další informace. Bylo to tak přísné, že když jsem potřeboval jít

na toaletu, musel se mnou jít příslušník se samopalem. Říkal jsem mu: „Heleďte, já vám neuteču, nebojte se,“ ale muselo to tak být. Pak začali řádit. Knihovnu znehodnotili tak, jako kdyby zacházeli se slámou. Knihy házeli na hromady, no hrůza. Pak nás naložili do aut. Nikdo nevěděl, kam nás vezou. Někteří tušili, kam jedeme, protože jsme jeli směrem nahoru, tak tipovali, že se blížíme na Králíky. A skutečně to tak bylo. Všechny nás z Červenky dovezli na Králíky. Byly tři hodiny v noci. Bachaři nám mladým nařídili cpát slamníky, aby měli všichni na čem spát. To byla první činnost. Potom každý den dokola výslechy a otázky typu: proč, jak jsme se seznámili, kdy jsme se potkali, kde jsme se viděli, koho znám, kam jsme šli a další. Sice nás nebili, ale bylo to nepříjemné.

Po čase došlo k rozdělení. My, mladší do 18 let, jsme byli převezeni do Hájku. Tam jsme byli měsíc. To byl stále rok 1950. Z Hájku nás poslali na Klíčavu budovat přehradu. Tu jsme stavěli spolu s mladými z jiných řeholí. Takže jsme tam byli s jezuiti, salesiány, františkány. Tam jsem poznal nové kamarády.

V té době na Klíčavě nám bylo dokonce nabídnuto, abychom se přihlásili na fakultu v Praze, ale tu ovládali komunisti. A tak jsme poslechli pana arcibiskupa Berana a nehlásili jsme se tam. Pak nás přesvědčovali ke vstupu do svazu mládeže, ale to taky neuspěli. Když takto neuspěli, říkali nám, že budeme mít tento pobyt prodloužený. Zůstali jsme tam do prosince. Takže domů jsem se vrátil 22. 12. 1950.

A od té doby jsi byl hlídán Státní bezpečností?

Samozřejmě měli přehled. Po propuštění jsem nemohl chodit nikam do školy, mohl jsem nastoupit jako dělník do továrny. Tak jsem od ledna nastoupil v Počernicích do fabriky do Elektry. Tam jsem zůstal jeden měsíc. Vedoucí mi říkal, že jsem prakticky student a že bych mohl být v kanceláři. Jenže po měsíci jsem dostal papír, kde bylo psáno: „Okamžitě s vámi rozvazujeme pracovní poměr, hlase se v Avii nebo v Letově.“ Taková byla doba. Tatínek měl nějakého známého v Avii, tak jsem nastoupil tam. To bylo v roce 1951 a tam jsem byl do roku 1968.

Tvoje cesta ke kněžství ale neskončila. Před seminářem jsi ale musel na vojnu.

Na vojnu jsem narukoval k Technickým praporům. Vojna byla celkem poklidná. Přijímač jsme absolvovali v Nepomuku na Zelené hoře. Pak jsme byli dva roky v pohraničí v Horní Plané. Pracovali jsme především na pile, v lesích a dělali zkrátka vše, co se naskytlo. Kromě krumpáče a lopaty jsme ale měli i výcvik. Takže po návratu z práce jsme museli nastoupit k výcviku. Bylo to náročné, ale byli jsme mladí a chtěli jsme to vydržet.

A pak ses dostal do semináře.

V roce 1968 nastalo určité uvolnění atmosféry a mohl jsem podat přihlášku do semináře v Litoměřicích. Zároveň jsme se stěhovali do Kojetic. Tatínek tam měl sestru, která nám nechala půl domku. Tam jsme pak bydleli až do roku 1990. Tedy do semináře jsem nastoupil v roce 1968 a skončil jsem v roce 1973.

Na co z té doby studií v semináři rád vzpomínáš?

V roce 1969 jsme dostali možnost cestovat. Kaplan z Regensburgu nám seminářistům nabídnul na tři týdny pobyt v Německu a Rakousku. Využili jsme toho

a první týden jsme byli v Regensburgu, další týden si nás rozebrali kněží do farností a třetí týden jsme strávili v rakouském Salzburgu a tam jsme měli různé přednášky.

Protože se v té době smělo cestovat jenom po východním bloku, čili do východního Německa, Polska a Maďarska, tak jsme byli rádi, že se této nabídky dá využít a poprvé jsme navštívili západ.

Kde ses naučil tak dobře německy?

Němčinu jsem se učil už od druhé třídě obecné školy. Byla válka a němčina byla povinná. Tatínek mi říkal, že se mi to jednou bude hodit a že jazyk se nikdy neztrátí.

Jazyk jsem aktivně využil, až když jsem cestoval do východního Německa. Mám v Německu kontakty dodnes. Jiří Kopic, který potom emigroval, měl známého P. Otto Tonhoffer a ten sem do Čech dodnes jezdí.

Tys nikdy nechtěl zůstat za hranicemi?

Chtěl, ale v roce 1961 mi přišlo zamítnutí cesty. Tak vycestoval Pavel Kučera, Jiří Kopic, Jenda Birka a Robert. Od té doby nás všechny sledovali. Na tom pobytu v roce 1969 jsem mohl navštívit Pavla Kučeru, který byl v Zündorfu.

Vraťme se zpátky k tvému návratu z Klíčavy domů. Setkával ses po roce 1950 s redemptoristy, spolubratry?

To byla doba, kdy jsem neměl moc možností. S kým jsem se setkával, to byl P. Šustr v Praze. On navázal kontakty s dalšími, takže jsme se mohli vidět. Ovšem to nebylo nijak ve velkém. Opravdově jsme se začali setkávat po roce 1968, kdy tady v Čechách byl náš generální představený. On usoudil, že skutečně není doba k návratu do klášterů a rozhodl, že redemptoristé se budou scházet v počtu po deseti. Tak jsme se pravidelně scházeli například u mě v Perninku, v Novém Sedle, Liběšicích. Někdy jsme se sešli v Chodově u P. Škrni, u bratra Alfonze v Karlových Varech, v Lukách u P. Skuhrovice, takže jsme udržovali pravidelný kontakt.

Sliby jsi musel složit tajně?

Věčné sliby jsem skládal tajně v roce 1972.

Kněžské svěcení ale nebylo tajné, že?

Bohoslovce z litoměřické, královéhradecké a budějovické diecéze světil v roce 1973 pan kardinál Tomášek v Praze. Tehdy už žila jenom moje maminka. Tatínek zemřel rok před mým svěcením. A maminka zemřela v roce 1996.

Po svěcení jsi dostal umístění.

Byl jsem na tři roky přidělen jako kaplan do Plzně. O všem museli rozhodovat církevní tajemníci. Na okrese i na kraji. Na pastoraci v Plzni rád vzpomínám. Mám tam hodně známých. Byl tam pan děkan Kozlík a s ním jsme velice dobře vycházeli.

Potom jsem byl v roce 1976 poslán do Perninku. Stal se ze mě v pohraničí administrátor Perninku, Abertam, Horní Blatné a Potůček.

Jak jsi to vzal, že jdeš na „konec světa“?

Nejdřív jsem hledal v mapě a zjišťoval, co je to ten Pernink. Pak jsem to našel (úsměv). Byl tam pater Bareš, a když nastoupil do důchodu, tak tajemnice poslala na jeho místo mě. P. Bareš zůstal v Horní Blatné. Tak jsem tam nebyl na všechno sám. Tam se mi hodila ta moje němčina. Vždyť to byla německá oblast. Sloužil jsem v neděli česko-německy a ve všední den jenom německy.

Jak dlouho jsi byl v Perninku?

Celých 23 let. A když pak skončil komunismus, bylo hezké, jak tam začali jezdit lidi z Německa. Někteří tam celou dobu z politických důvodů nemohli. V Abertamech začali mít každoročně velkou pout'. Když se otvíral přechod v Potůčkách, byl jsem tam pozván. Za jeden den tam přešlo až 25 tisíc lidí.

A ještě trochu o tom sněhu. Chodil jsi i lyžovat?

Dokud jsem ještě mohl, tak jsem chodil na běžky. Sněhu tam bylo tolik, že jednou přijel na pohřeb pater Skuhrovec a řekl mi, že tolik sněhu nikdy nezažil. Taky tam za mnou jezdily rodiny s dětmi a představ si, že si udělali klouzačku ze střechy přes celou zahradu dolů. Tak si představ, jak to asi vypadalo. Hlavně vzpomínám na sních a ježdění s autem. To měl svatý Kryštof pohotovost víc jak na dvě stě procent. To se stalo, že jsme jeli s varhaníkem na půlnoční. Do Abertam jsme se ještě dostali, ale zpátky to byla sněhová vánice, že jsme nevěděli, jestli dojedeme. Skončili jsme v závějích a bylo velké štěstí, že po chvíli za námi jelo auto plné chlapů. Tak jsme auto dostali na silnici a v tu chvíli jel pluh a díky tomu jsem se dostal do Perninku. A takových chvílí bylo dost.

Kam vedla tvá cesta z Perninku?

Byl jsem pět let v Tasovicích a rád na to vzpomínám. Pastorce tam byla zase trochu odlišná, protože tam bylo hodně dětí. Ale všechno mělo svoje pozitiva, jak Plzeň, tak Pernink i Tasovice.

Byl pro tebe těžký návrat do komunity po tolika letech, kdy jsi byl svým pánem?

Bylo to náročné, ale zvyknul jsem si.

Od roku 2004 jsi na Svaté Hoře a spravoval jsi i farnost Třebesko.

Přišel jsem do prostředí, ze kterého pocházeli mí rodiče. Do Třebeska jsem začal jezdit po P. Zemánkovi a jezdil jsem tam rád. Jako administrátor jsem tam dojížděl do roku 2011. Zdravotní důvody mi už nedovolovaly spravovat farnost dál. Už když jsem tam přišel, znal jsem tam spoustu starších lidí. Teď znám i ty mladé. A musím říct, že zdravé jádro tam funguje dál.

Zpět k těm kamarádům, které jsi poznal na arcibiskupském gymnáziu v Praze. Jste stále v kontaktu? Máš nějaké vzpomínky na společné chvíle?

Byli jsme dobrá parta. Ještě teď se s některými scházíme, někteří již zemřeli. Nejvíce jsem se přátelil s Pavlem Kučerou. My jsme jeden čas bydleli jako studenti u voršilek, ale to skončilo a potom jsem si hledal bydlení, abych nemusel z Počernic dojíždět sem a tam. Pavel mi nabídl, že bych mohl bydlet u nich. Od té doby se známe a jsme stále dobří přátelé.

Měli jste s Pavlem společné zájmy? Máš veselé vzpomínky na společně strávený čas?

Samozřejmě. Jezdili jsme spolu na různé výlety a měli jsme celou partu. Pavel byl z Prahy a s ním jsem poznal celé město. Takže zážitků je mnoho.

Na túry do Tater jsme začali chodit až po roce 1955 po návratu z vojny, když jsme dávali dohromady naši partu. Tatry jsme navštívili několikrát. Prochodili jsme je celé. Dokonce i tam jsme byli sledováni.

Dostal jsi někdy pozvánku ke vstupu do strany?

Ne tak mluvili jsme o tom. Ale já tak jednomu soudruhovi říkám: „Heleďte, jestli pak víte, co to je ten komunismus?“ On odpověděl něco o marxismu a leninismu. Tak povídám: „Dobře, ale to slovo, víte? O to mi jde. Tak já vám to řeknu. Víte, to latinské commune, to znamená společný. A první communisti byli křesťané, protože měli všechno společné.“ A on: „A já, s tebou není řeč, soudruhu.“ A tak to skončilo.

Tvoje přítomnost na Svaté Hoře je cenná, už proto, že jsi dnes jediný, kdo zvládne přivítat německy hovořící poutníky a věnuješ se jim.

S maminkou

Je to moje úloha. Když jsem byl v Tasovicích, měl jsem na starosti rakouské výpravy poutníků. Poznal jsem i pana kardinála Schönborna, když tam byla velká pout'. Tady mám většinou přivítání, požehnaní a pro některé skupiny i mši svatou. Ale už patřím mezi staré. Potřebovali bychom, aby k nám vstoupil někdo mladší. Přesto mne i nadále velmi těší, že mohu být i tímto způsobem poutníkům prospěšný.

A my, Stanislave, doufáme, že se s tebou zde budeme ještě dlouhou potkávat. Přejeme ti do dalších dnů mnoho Božích milostí.

S P. Stanislavem Muzikářem, CSsR hovořil br. David Horáček

Zprávy ze Svaté Hory

- V sobotu 15. prosince v 6.00 se konala **ranní rorátní mše**. Celebroval P. Jan Sokulski, CSsR.
- Ve čtvrtek 20. prosince v 16.00 proběhla v ambitu a Mníšecké kapli **vernisáž každoroční výstavy betlémů**, kterou pořádá Spolek příbramských betlémářů.
- V sobotu 22. prosince v 6.00 se konala další ranní **rorátní mše**.
V tentýž den v 18.00 bylo příbramskými skauty a skautkami do svatohorské baziliky přineseno **světlo z Betléma**. Následovalo krátké kulturní pásmo.
- O Štědrém dnu, 24. prosince, se uskutečnila letošní

poslední rorátní mše svatá v 6.00 ráno. Podvečerní mše svatá v 16.00 byla již sloužena z formuláře „v noci“ a zazněla při ní **Česká mše vánoční** Jakuba Jana Ryby v podání rozšířeného Svatohorského chrámového sboru za varhanního doprovodu regenschoriho Pavla Šmolíka.

- O Božím hodě vánočním v úterý 25. prosince byl pořad bohoslužeb nedělní. Při mši svaté v 9.00 zazněla **slavnostní vánoční hudba**.
- Nedělní pořad bohoslužeb byl i o svátku sv. Štěpána. V odpoledních hodinách se uskutečnil **Vánoční koncert** Svatohorského chrámového sboru.

- V pondělí 31. prosince se kromě obvyklých bohoslužeb uskutečnila ve 22.30 ještě **noční mše svatá** na závěr občanského roku. Liturgii vedl P. Josef Michalčík. Po mši svaté následovala v bazilice **krátká projekce** shrnující dění na Svaté Hoře v uplynulém roce (je možné ji shlédnout na internetových stránkách Svaté Hory), poté malý **ohňostroj a novoroční přípitek** na svatohorském náměstí.

Z benefičního koncertu

- Od 1. ledna 2013 došlo ke **změně na postu administrátora** Římskokatolické farnosti v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře. Na místo P. Josefa Michalčíka, CSsR nastupuje **P. Jan Sokulski, CSsR**. Oběma administrátorům – dřívějšímu i současnému – vyprošujeme do dalších dnů mnoho Božích milostí.
- V souvislosti se změnou vedení dochází též od Nového roku ke **změně úředních hodin** farní kanceláře. Pro veřejnost je otevřena pondělí a pátky 10.00 – 12.00 a 13.00 – 15.00. V ostatních hodinách a náléhavých případech je možné kdykoli využít následujících kontaktů (mobilní telefon): 603 797 393 (P. Jan Sokulski) nebo 731 619 668 (Br. David Horáček).

- V neděli 20. ledna při mši svaté v 7.30 byl slavnostně požehnan **nový bezbariérový přístup** do svatohorské baziliky (nájezdová plošina a výtah).
- V pondělí 21. ledna jsme oslavili **108. výročí** povýšení svatohorského chrámu na papežskou basilicu minor.
- V sobotu 26. ledna v 16.30 se uskutečnily **latinské chorální nešpory**.
- Na svém **123. zasedání** 26. 1. výbor Matice Svatohorské vzal na vědomí
  - ♦ informaci o průběhu **benefičního koncertu** na stavbu velkých varhan, který se uskutečnil v prosinci 2012 pod záštitou Ing. Ivana Fuksy (účastnilo se jej celkem 74 posluchačů a výtěžek ze vstupného činil 18.500 Kč)
  - ♦ informaci o **změně protektora Matice**, kterým se s účinností od 1. 1. 2013 stal nový administrátor Římskokatolické farnosti u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram - Svatá Hora, P. Jan Sokulski, neboť podle stanov Matice je jejím protektorem vedoucí duchovní výše uvedené farnosti.
  - ♦ informaci o přípravě **konečného vyúčtování veřejné sbírky** na stavbu velkých varhan a přípravě nové veřejné sbírky na dostavbu velkých varhan, která bude vyhlášena po vyúčtování sbírky současně

Výbor schválil:

- ♦ proplacení dalších faktur za stavbu velkých varhan v celkové výši 120.349 Kč
- ♦ **podání žádosti o grant** na odbor životního prostředí MÚ Příbram za účelem zahradních úprav (záhony růží) okolí hlavního vchodu do areálu Svaté Hory
- ♦ záměr uspořádat v roce 2013 **výstavu fotografií** Svaté Hory (střídávě na Svaté Hoře a v Bavorsku)

- Dále výbor zahájil **přípravu výroční členské schůze** Matice v roce 2013, při které zároveň dojde k volbě členů výboru Matice na další tříleté období (právo volit a být zvolen členem výboru Matice má přitom každý řádný člen Matice, který je ochoten plnit úkoly související s činností Matice).
- O **Popeleční středě** 13. února byl při všech mších svatých udělován popelec. Při odpolední liturgii v 17.00 zpíval Svatohorský chrámový sbor propiální zpěvy P. J. Olejníka.

Velké varhany pro Svatou Horu

výběháno 5,806 mil. Kč • dýcháči 9,122 mil. Kč

Od prvního dne nového roku 2013 došlo na Svaté Hoře k několika drobným změnám, kterých si možná povšiml málokdo. Sobotní odpolední mše svatá je nově sloužena s nedělní platností jako možnost prožít každý týden nedělní liturgii i pro ty, kteří v důsledku povinnosti pracovat v neděli se na bohoslužbu jen těžko dostanou. Úřední hodiny kanceláře se sice omezily z původních pěti dní v týdnu na pouhé dva, zato však nově přibyla možnost využít v naléhavých případech kdykoli jedné ze dvou telefonních linek. Kdo je strůjcem těchto „drobností“? Je jím nový svatohorský administrátor, původem Polák, nyní český redemptorista P. Jan Sokulski.

Nový administrátor Svaté Hory

Otče Jane, mohl byste našim čtenářům nastínit důvody těchto Vašich prvních kroků?

Podle mého názoru je Svatá Hora místem, které by mělo v první řadě nabízet porozumění, být otevřeno lidem. To sice neznamená, že zde nebudou platit žádná pravidla, ale spíše tím myslím snahu nás, redemptoristů i ostatních zaměstnanců, vyjít vstříc potřebám těch, kteří na Svatou Horu přicházejí.

Svatá Hora by tedy podle Vás měla oslovovat především poutníky?

Jistě je pravda, že Svatá Hora je v první řadě poutní místo. A přestože poutníků je v současnosti méně než například před dvaceti lety, tak málo jich zase není. A tak spíš než si stěžovat na jejich nedostatek se domnívám, že je třeba připravit podmínky pro to, aby na Svatou Horu chtěli přijít.

Tím ovšem nechci říci, že ostatní skupiny návštěvníků, tedy zejména turisty, bych chtěl nějak opomíjet. Hranice mezi turistou a věřícím poutníkem může být často velmi úzká. A Svatá Hora by měla být nejen místem duchovním, ale též vysoce kulturním. Vždyť je to naznačeno i titulem Národní kulturní památka.

Proto je třeba zachovat a podporovat i činnosti, které provozuje Svatohorské poutní muzeum: nabídku duchovní literatury a průvodcovskou činnost, která je základním garantem toho, že návštěvníci dostanou pravdivé a ucelené informace nejen o historii, ale též současném dění na Svaté Hoře.

➤ Jaké plánujete opravy?

Je třeba si uvědomit, že jsou zde části objektů, které od první poloviny dvacátého století opravou ještě neprošli. A to i přes cílenou snahu předchozích administrátorů, P. Břicháčka, Přibyla a Michalčíka. Problém vždy byl a je tentýž: finance. My se v současné situaci nacházíme v pozici, kdy řešíme více méně havarijní stavy. Ale na tom nelze ustrnout. Je nutné paralelně postupovat i v budování duchovní a kulturní nadstavby, aby Svatá Hora byla živým místem.

➤ Taková paralelní linie k opravám fasád a dalším rekonstrukcím tu ostatně je – například projekt stavby varhan, ale také prostá liturgická a kulturní činnost...

Jistě. Na tom není třeba nic měnit. Velkým problémem však zůstává provoz, platy zaměstnanců a podobně. Částky potřebné na provoz jsou astronomické, granty je neřeší a pokrýt je z darů je čím dál tím těžší. Proto bych byl rád, aby instituce, které jsou se Svatou Horou ve styku a s nimiž navzájem spolupracujeme, nám pomohly řešit i tyto problémy.

➤ Můžete nám nastínit důvod změn ve vedení poutního místa?

Byla jím především vytíženost P. Josefa Michalčíka dvěma náročnými funkcemi. Současná práce administrátora největšího mariánského poutního místa Čech a činnost provinciála redemptoristů, kongregace, která v současnosti prochází reorganizací, pro něj v poslední době byla velmi vyčerpávající. Proto se rozhodl plně se věnovat kongregaci a péči o Svatou Horu postoupit jiné osobě. Ostatně i příklad Svatého otce nám jasně ukazuje, že odstoupit z funkce pro nedostatek sil plnit ji stoprocentně je náročné a obdivuhodné rozhodnutí. Člověk při něm musí zapřít své ego a postoupit je dobrou věci.

➤ Jaká je Vaše motivace pro práci na Svaté Hoře a jaký máte k tomuto místu vztah?

Jako Polák mám samozřejmě úzký vztah k Czestochowe. Přestože Svatá Hora je poutní místo v jině – české – kultuře, rád bych, aby byla i ona stejně připravena poskytnout různou formu azylu a zvonaplňení těm, kteří je potřebují.

S P. Janem Sokulskim hovořil Pavel Šmolík

HLE, MATKA TVÁ...

Horké odpolední slunce hořelo zlatou výhní a jeho paprsky prudce dopadaly na zemi. Byl čas letního zrání, kdy přijde hospodář na žeň svou, aby sklízel...

Vedro unavovalo a lidé marně před ním prchali do stínu. Nebe bylo modré jako oči plavovlasého dítěte, bez jediného obláčku a spalovalo do únavy.

Bylo po velkém židovském svátku. Národ izraelský z celého okolí sešel se u jezera Genezaretského, kam přišli všichni za ním, aby Ho uviděli a uslyšeli Jeho učení. Židovský král prý přišel, aby je spasil a 12 apoštolů shromáždil kolem sebe. Mesiáš, jásají židé, který vyvede lid izraelský z římského poddanství. Vždyť činí divy a zázraky a lid se hrne za Ním v očekávání velkých věcí.

U cesty, vedoucí k Jerusalemu od jezera, sedí tisíce chudých a hladových, chromých i nemocných, a všichni čekají, až půjde kolem On — král židovský, aby učinil zázrak. Jeden vedle druhého, dlouhý špalír postižených nemocí a chudobou, vroubí širokou cestu, tisíce jich čeká, až přijde nekorunovaný židovský král, který má všechny spasit a přinést pomoc i lepší dny. »Hosanna!« volá se mu vstříc a On dotekem otvírá ústa němého, oči slepého, poroučí chodit raněným mrtvicí a křísí i mrtvé, jako dceru Jairovu. Proto je tolik očekáván, že činí divy a že je král...

Na konci cesty u starého cedru sedí žena s dítětem. Její tvář hovoří kolemjdoucím o neuvěřitelném utrpení matky, která miluje, matky, jež by dala život za své dítě, a to dítě je v nebezpečí života. Leží jí na ruku téměř mrtvé, líčka rozpalená horečkou a ze skelných očí vytékají praménky slz. Matka-mučednice prožívá okamžiky děsného zoufalství, žhavé slunce jí mučí a pálí do hlavy, která se v beznaději sklání nad umírajícím děckem, aby je zacionila proti vraždícím paprskům slunce.

»Kdyby už šel!« — je jedinou myšlenkou všech ubožáků, kteří tu čekají s vírou i bez ní. Mnohý reptá, někdo říká, že Nazaretský je antikristem a proto koná ty divy, jen matka se svým utrpením sedí mlčky na svém místě, celé hodiny tu čeká na Něho s největší bolestí v srdci. Čeká trpělivě a jen její rety se pohybují tichou modlitbou. Slzy jí vyschly a tiskne dítě prudce k sobě, aby jí je nevyrvala smrt dříve, než přijde On, který jediný může vraceti zdraví a život.

Ó, ona ví, že Ježíš je Mesiášem, že Jeho království není z tohoto světa, vždyť si pamatuje Jeho slova: »Přišel jsem mezi své a oni nepoznali mne.« Bolest její je bez konce, ale poslední jiskřička naděje dosud doutná v jejím probodeném srdci, — jen až přijde On a dovolí jí dotknouti se Jeho šatu, jen políbiti zem, po které šly Jeho svaté nohy, a věří, že dítě bude zdrávo...

»Již jde?« — ptá se nedočkavě jeden druhého.

Postní legenda z časopisu č. 4 ročník 1938

»Kdy přijde už?« reptají ubožáci, bolest je činí sobeckými a netrpělivými. Oči a hlavy točí se k jezeru Genezaretskému, kde On dnes káže a odkud půjde s učedníky k městu.

Jen matka trpělivě čeká, čím déle čeká, tím více roste její víra a ona ví, že ani to slunce ji nezabije, ani jí smrt nevyrvé jedináčka, protože až přijde On, Veliký a Světlý, přinese vykoupení...

A čeká...

Konečně je vidět ruch mezi předními, kdož sedí nejdále a pomalu proniká sem hlas: »Již jde! Již jde!«

Někdo spíná ruce v úctě a očekávání, jiní rozčileně křičí a mohou-li, běží mu vstříc. Dav se zavlnil, blíží se posluchači Mistrovi od jezera a před nimi mezi učedníky jde On.

Už i žena na konci Jej shlédla a vidí, jak jde vážně — Mesiáš, nesoucí vykoupení, lid volá Mu slávu, nemocní vrhají se Mu k nohám. Učedníci musejí zdržovat netrpělivé, mnozí z nich sami rozdávají útechy trpícím a On, Mistr a Pán, žehná mile svými božskými rukama, vidí vše pohledem nekonečné lásky, líbá syny svého národa.

Matce v extasi vytryskl z očí nový, bohatý proud slz, přitiskla pevněji k srdci horečkou rozpálené děcko a zaletěla k Němu vroucím pohledem. Hle, již se blíží k ní a jí se zdá, že Mu kolem hlavy hoří gloriola slávy, slyší šum perutí a pojednou se jejího nitra dotýká neznámý, nebeský klid. Srdce jí zahořelo rudým plamenem živé víry, zvedá ruce s dítětem a nese Mu je vstříc...

»Pane, — smiluj se —!« Slova se lámou v hrdle a slzách.

»Smiluj se, Pane, — Ty jediný můžeš učiniti ten div. Pane, zachraň mi dítě —«

Hlas klesl a vyčerpaná žena, ubitá nekonečným utrpením, nechala hlavu padnout na prsa.

Mistr stanul. Jeho pravice jemně se vztáhla jako k žehnání, aby zastavila učedníky. Zástup uposlechl.

Pohládl ji zmučenou i její dítě teplými očima a zamyslil se.

Hle, matka!...

Matka! A viděl sebe kráčet jerusalemskými ulicemi ne jako vítěz, ale jako odsouzený k potupné smrti, vlekoucí těžký kříž na ramenou, zbičovaný a s trnovou korunou na skráních... Viděl se, jak ho bijí a rouhají se mu, a jinde jak zas nad ním ženy pláčí. A pak — pak potkává svoji svatou Matku, tu dobrou, milovanou Matku, která o něho tolik pečovala a ani ten kříž nepůsobí mu tolik muk a bolu jako pohled na zdrcenou Matku.

A pak ji vidí stojící pod křížem na Golgotě, srdce jí puká a krvácí, ale Matka tu je s ním do posledního dechu. A sama tu stojí, jen Jan tu ještě zůstal, ostatní všichni ji opustili, a Mistrovo oko se zakalilo. Suroví žoldnéři posmívají se Jeho

svaté Matce, rouhají se skrytě i veřejně a nikoho tu není, kdo by ji potěšil. Sedmi-bolestný meč jí probodl srdce, ale Matka nedbá své pohany, jen v slzách hledí na kříž k svému jedinému synu a lid se směje a jáás...

»Ach, matko má — —!«

»Matko!«

Pohlédl na ženu s umírajícím děckem v náručí a přistoupil k ní. Také matka, a dobrá matka...

Kolem Jeho hlavy zahořelo rázem nadpozemské, oslnivé světlo a božské oči se usmály nevyslovitelným pohledem. Vztáhl ruku a dotkl se čela dítěte. Pak z Jeho úst zazněla slova sladké hudby.

»Matko, jdi domů s pokojem a — věř a miluj!«

Ještě jedenkrát se jeho oči tak krásně usmály a pak vážně vykročil vpřed.

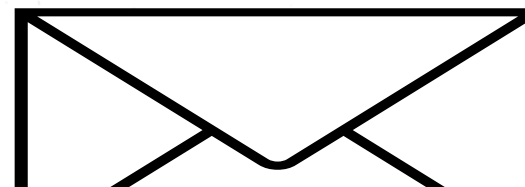
Žena hleděla užasle na dítě, které jí klidně dýchalo na rukou a otevíralo malá ústa. Vykřikla údivem.

»Bože, dítě mé —! Ach, Mistré, Tys mu vrátil zdraví, — Ty, dobrý Mistré —« a díky utopily se jí v radostných slzách.

Zvedla dítě a jásajíc rozběhla se k městu. Lid volal slávu Mistrovi, který kráčel tiše kolem trpících, přinášeje jim utišení...

A před očima viděl obraz své Matky.

Vítězslav Horyna.

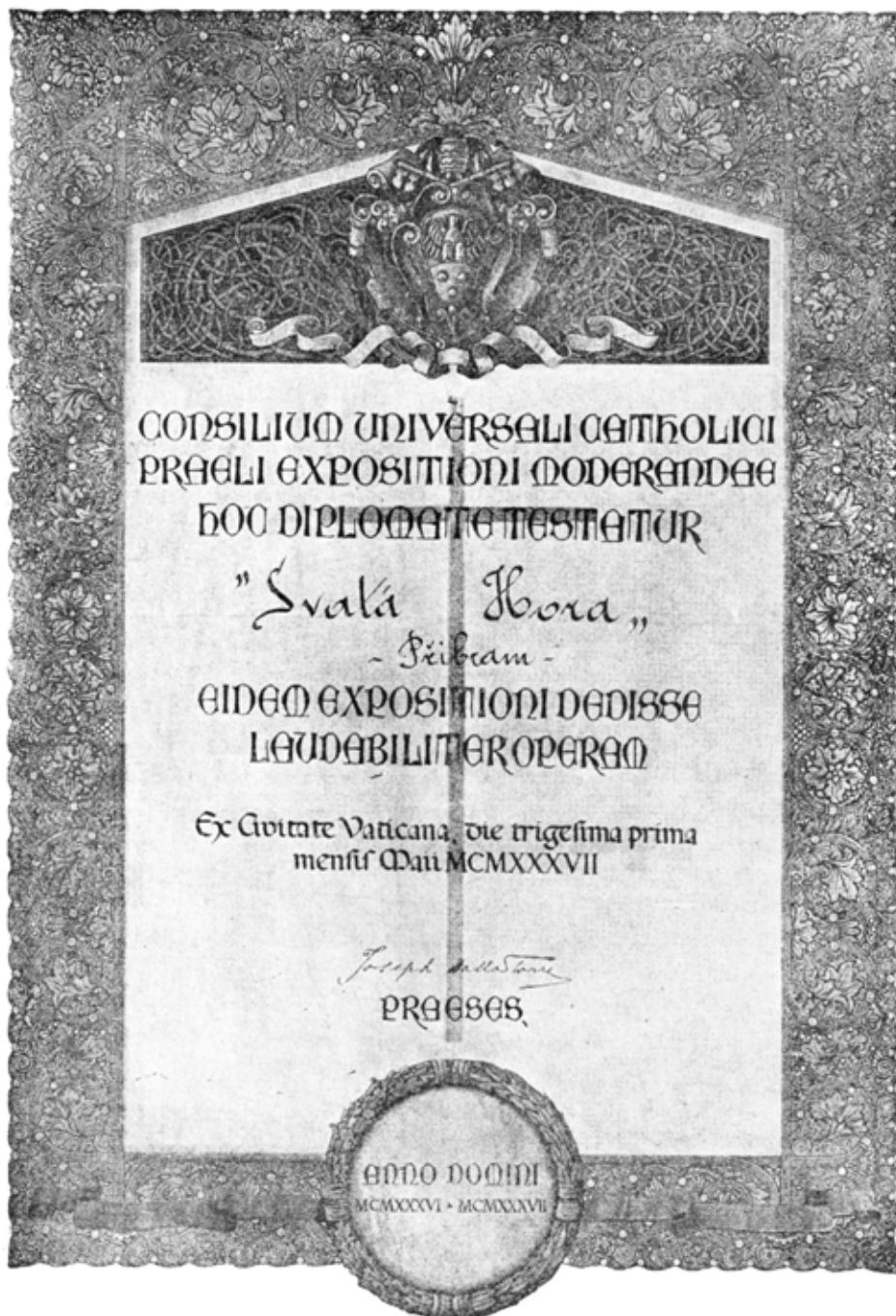

Uznání z Vatikánu „Svaté Hoře“. V těchto dnech doručen byl redakci čas. »Svatá Hora« čestný diplom uznání od předsednictva Vatikánské světové výstavy katolického tisku v Římě, pořádané v r. 1937, kde byl i náš časopis vystavován a poctivě oceněn. Diplom zní: »Consilium universali Catholici Praeli expositioni moderandae hoc Diplomate testatur »Svatá Hora« - Příbram - eidem expositioni dedisse laudalibiter operam. Ex Civitate Vaticana, die trigesima prima mensis Maii 1937. Joseph Dalla Torre,

Praeses. Anno Domini 1936-1937. V překladu: Předsednictvo světové výstavy katolického tisku osvědčuje tímto diplomem, že časopis »Svatá Hora«, Příbram, zastoupen byl na téže výstavě chválným způsobem. Z Vatikánského Města dne 31. května 1937. Josef Dalla Torre, předseda. Léta Páně 1936-1937. Jistě toto poctivé uznání z nejvyšších míst potěší jak vydavatelstvo, tak i naše čtenářstvo, a povzbudí ještě více k ušlechtilému závodění pro rozšíření našeho milého časopisu »Svaté Hory«.

Zpráva a přetisk Diplomu, který časopis Svatá Hora obdržel na Vatikánské výstavě katolického tisku r. 1937

Stavte opět s námi!

S potěšením si Vás dovoluujeme informovat, že od 13. února 2013 můžete opět podporovat stavbu velkých varhan pro Svatou Horu, a to poukázáním daru na číslo účtu 050016-0523967309/0800 (číslo účtu je stejné, jako bylo doposud) nebo složením daru v hotovosti v sakristii na Svaté Hoře. K poskytnutí daru na stavbu varhan můžete rovněž využít složenku vloženou do tohoto čísla časopisu.

Stavbu varhan můžete podpořit rovněž odesláním DMS, a to ve tvaru DMS SVATAHORA na číslo 87 777. Cena odeslané DMS je 30 Kč, přičemž 27 Kč je určeno na stavbu varhan.

Od začátku stavby velkých varhan k 31. lednu 2013 bylo shromážděno celkem 5.805.877 Kč, tedy cca 1/3 z konečné ceny nástroje. Z toho v roce 2012 jste na stavbu varhan pro Svatou Horu přispěli svými dary v celkové výši 1.279.857 Kč a podpořili ji zasláním 760 DMS.

Děkujeme Vám za Vaši štedrost a věříme ve Vaši další přízeň!

Rádi Vám vystavíme potvrzení o daru pro daňové účely. Prosíme, kontaktujte nás.

Pro další postup stavby velkých varhan pro Svatou Horu je potřeba realizovat několik větších externích dodávek. V roce 2013 by měly být od prvotřídního portugalského výrobce zakoupeny cínové píšťaly. Náklady na jejich pořízení činí bezmála 2.700.000 Kč. Prosíme Vás o pomoc!

Informace o stavbě varhan najdete také na www.svata-hora.cz/varhany.

Matice Svatohorská

Svatá Hora 591
261 01 PŘÍBRAM
tel.: +420 318 429 939
e-mail: matice@svata-hora.cz

Celkové vyúčtování veřejné sbírky

konané od 18. ledna 2010 do 16. prosince 2012

hrubý výtěžek sbírky	2.714.316,80 Kč
z toho:	
dary poukázané na sbírkový účet	1.613.777,80 Kč
sběrací listiny	558.216,00 Kč
pokladničky	359.828,00 Kč
prodej vstupenek na benefiční koncerty	102.500,00 Kč
prodej bronzových pamětních medailí	48.000,00 Kč
DMS	31.995,00 Kč
náklady na konání sbírky (zejména propagace)	45.701,00 Kč
čistý výtěžek sbírky	2.668.615,80 Kč

Čistý výtěžek sbírky byl využit na stavbu velkých varhan pro Svatou Horu.

Celkové vyúčtování sbírky bylo schváleno Krajským úřadem Středočeského kraje 11. února 2013.

Varhanář Vladimír Šlajch

Svatá Hora

v roce 2012

Vybrané události uplynulého roku

6. ledna	Tříkrálový koncert Svatohorského chrámového sboru
11. února	Nahrávání Svatohorských Janových pašiji (autor R. Rejšek, nahrávka pro ČRo)
23. února	Koncert v refektáři (Monika Devátá – zobcové flétny, Jitka Šlechtová – cembalo)
24. března	Postní duchovní obnova s P. Vojtěchem Kodetem
5. května	11. Arcidiecézní pouti za duchovní povolání
1. června	Noc kostelů
8. června	Zemřel P. J. Zemánek, CSsR
13. června	Pouť řeckokatolíků
16. – 17. června	Korunovace (280. výročí)
21. června	Koncert Jihočeské filharmonie
1. července	Mše cyklopouti Bodenmais – Svata Hora
5. – 7. července	Letní tábor vietnamské mládeže
18. – 19. srpna	Poutní slavnost
8. září	Pouť bývalých Svatohorských ministrantů
13. září	Koncert P. Šmolíka v Krápníkové kapli
15. – 16. září	Skautský lanový park v zahradě exercičního domu
16. září	První svatě přijímání
22. září	Příbramská Svatohorská šalmaj
28. září	Svatohorský chrámový sbor spolupůčinkuje na Svatováclavské pouti ve St. Boleslavi
30. září	Holandská zvonohra na Svaté Hoře (Boudewijn Zwart)
18. října	Konference vyšších řeholních představených
25. října	Stěhování chórových varhan na kůr
11. prosince	Kolaudace bezbariérového vstupu

Poutníci

V roce 2012 navštívilo Svatou Horu cca 100 poutních výprav, z toho 46/57 z České Republiky
18/17+5 z Německa a Rakouska
6/8 z Polska
6/7 ze Slovenska
4/5 z Itálie
5/3 z USA
1 ze Singapuru, Filipín
z Malaisie, Japonska, Švýcarska, Anglie, Francie a Chorvatska, Slovinska, Korey, Ugandy a dalších exotických krajín

Svatosti

Bylo pokřtěno 17 dětí (v roce 2011 to bylo 8)
Letos nebyli pokřtěni žádní dospělí
Vícekrát se vyskytlo pouze jméno Martin – 2x
Svatost manželství přijalo letos 8 párů
O počtu zpovědí nemáme přehled
Bylo podáno asi 23.000 svatých přijímání

Exerciční dům

Statistika kurzů

	r. 2008	r. 2009	r. 2010	r. 2011	r. 2012
Celkem ubytovaných	1780	1550	1301	1503	1391
Námi pořádané akce	18	20	22	21	21
Ostatní akce	44	56	29	53	34

Opravy

Revize střechy baziliky
Stavba bezbariérového přístupu
Rozšíření kamerového systému
Oprava svatohorských schodů
Běžné provozní opravy

Prohlídky

Matice Svatohorská

	r. 2011	r. 2012
členská základna		
registrovaných	1223	1232
zrušilo členství	4	0
nových členů	18	9
aktivních	981	911

Celkem bylo prodáno 6.509/ loni 5.766 ks vstupenek, z toho Muzeem samostatně 328/ loni 220.
Počty předem objednaných prohlídek (165, loni 176) dle jazyků, v nichž se provádělo:
Česky 98/108 x
Německy 46/42 x
Rusky 1/10 x
Anglicky 2/15 x
Itálie 7/1 x
(číslo za lomítkem jsou statistikou roku 2011)
dorazily však skupiny též z těchto destinací:
Slovensko, Francie, Dánsko, Malajsie, Japonsko, Polsko ad.

Mariánské zpěvy ze Svaté Hory

Zpívá Svatohorský chrámový sbor a hosté.

Tato magnetofonová kazeta prostřednictvím hudby zachycuje tradiční průběh poutí. Nejprve bylo procesí přivítáno ministranty u mariánského sloupu na Svatohorském náměstí. Ti vítali poutníky fanfárami hranými zpravidla na tři barokní trubky bez klapky a tympány na vozíku. Modlitby a zpěvy ke cti Panny Marie nepochybně patřily ke správné pouti. Během uctívání milostné sošky Panny Marie Svatohorské zpívali ministranti Svatohorský Zdravas. V době postní jej nahrazoval zpěv Stála Matka, v době velikonoční pak Vesel se, Královno. Také zvonohra hrající melodii refrénu Svatohorského Zdravasu – Buď nám milostivá, oroduj za nás, ó, Panno Maria – patřila k poutím. Poutníci se loučili se svatohorskou svatyní za hláholu svatohorských zvonů, které je vyprovázely na jejich cestu k domovu.

Nabídka pro čtenáře časopisu Svatá Hora

Magnetofonovou kazetu s výše uvedenou nahrávkou je možné získat ve Svatohorském poutním muzeu za cenu poštovního nebo osobním odběrem zcela zdarma!

Dobrá kniha I.

Wanda Póltawska

A bojím se snů

Nakladatelství Paulínky, 2012

Při čtení knihy polské autorky Wandy Póltawské se zamyslíme nad otázkami svobody, lidské důstojnosti i nad systémem společnosti, ve kterém jedna skupina lidí považuje za normální a omluvitelné vykonávat zvěrstva na skupině druhé. A kdo jiný tvoří systém, než lidé sami? Jak povědomé a opakující se zlo v dějinách lidstva.

Už jen číst vyprávění autorky o otřesných zážitcích z koncentračního tábora je těžké. Představme si však, že tehdy sotva dvacetiletá dívka musela toto kruté zacházení a strašlivé ponížení zažít na vlastní kůži. Kniha začíná zatčením, nato autorka popisuje pobyt ve vězení v nepředstavitelně stísněných podmínkách, kde vládne špína, vši, nedostatek mýdla a vody, kde se čeká na smrt nebo „jen“ na výslechy a pravidelné kontroly.

Půlroční vazba je však pouhou předehrou k dramatu jménem koncentrační tábor. Velká skupina mladých a zdravých polských děvčat z okruhu autorky musela podstoupit pokusné operace nohou, které končily doživotním zmrzačením, leckdy i smrtí. Čtenář je doslova fascinován ohromnou vnitřní silou a solidaritou vězeňkyň různých národností, které na pokraji smrti hladem a zimou jsou schopny pomoci jedna druhé. Z knihy je patrné, že strašné události, které se dále stupňují (i když si říkáme, že už snad nemůže být hůře), jsou popisovány očima mladé dívky, jež neztrácí smysl pro humor, je velmi praktická a má obrovskou sílu osobnosti.

V předmluvě k českému vydání z října 2012 se Marek Vácha ptá „kdo že to vlastně ztratil v Ravensbrücku lidství – zda to nebyli – spíše než ponižované vězeňkyně - jejich věznitelé, vojáci, dozorcí a především lékaři. Jednalo se většinou o lékaře, kteří své mládí prožili na nejprestižnějších univerzitách a kteří by zřejmě, kdyby nebylo války, dokončili své kariéry jako úctyhodní profesori vědeckých ústavů.“

Genocidy začínají vždy tak, že zkusíme přemluvit sami sebe, že ta druhá skupina lidí, lidé, kteří se od nás odlišují jinou řečí, jinou barvou pleti, či jsou třeba jen bydlící na jiné straně řeky, vlastně ani lidé nejsou. Pokud přesvědčíme sami sebe, že ti druzí lidé nejsou lidmi, pak nás nezachrání žádný etický systém na světě.“

Vzpomínky na pobyt v koncentračním táboře sepsala Wanda Póltawska v červnu a červenci 1945, tedy bezprostředně poté, co se vrátila z Německa do své vlasti. Každou noc trpěla živými sny o lágru, nakonec proto i odmítala spát – odtud je název celé knihy. Nechtěla trápit ty nejbližší, a tak o tom řekla jen své bývalé učitelce. Ta jí po konzultaci s psychiatrem poradila, ať se svěří někomu, komu důvěřuje. Wanda nakonec svůj autentický příběh sepsala, což jejímu psychickému stavu tehdy opravdu prospělo. Teprve po deseti letech

někomu o založených zápisích řekla a po patnácti letech se je odvážila vyndat ze šuplíku a vydat tiskem.

Hrůza dolehla na náš zadrátovaný kousek země a držela nás v pevném sevření. Člověk se stále méně setkával s úsměvem, zpěvem, dokonce ani na slzy nenarazil. Uštvané prací, ztracené uprostřed cizího davu – neviděly jsme před sebou naději pro zítřejší den. Cítily jsme se tak příšerně, měly jsme pocit, že horší už to snad ani být nemůže. A přece s každým novým dnem přicházely další tragické zvěsti.

Na revíru už ležela skupinka. Ty, které byly po operaci kostí, stále ležely na zvláštním pokoji, zatímco infekční pomalu vycházely, průměrně proležely asi dva měsíce.

„Králíci se rozmnožují“, říkaly jsme někdy v záchvatu šibeničního humoru.

Tímto způsobem se svižným tempem zvyšovala produkce mrzáků.

Wanda Póltawska se narodila v roce 1921. Když vypukla válka, byla studentkou druhého ročníku gymnázia. Ve škole vynikala a již od prvního ročníku byla nadšená skautka. Za války se zapojila do pomocné zdravotnické služby a do ilegálního odboje. V roce 1941 byla zatčena gestapem a uvězněna na lublinském zámku. Po půl roce ji převezli do koncentračního tábora v Ravensbrücku v Meklenbursku a v březnu 1945 do Neustadt-Glewe, kde byla až do konce války. V táboře byla pokusně operována německými lékaři v první skupině ravenbrückých „králíků“.

Po válce vystudovala medicínu na Jagellonské univerzitě v Krakově, pracovala na psychiatrické klinice jako primářka, poté působila na Jagellonské univerzitě, kde mimo jiné vedla výzkum tzv. „osvětivských dětí“, lidí, kteří byli jako děti vězněni v koncentračních táborech. V letech 1955 – 1997 přednášela pastorální medicínu na Teologické fakultě a později na Papežské akademii v Krakově. V letech 1981 – 1984 přednášela pastorální medicínu také na Papežském institutu Jana Pavla II. pro studium manželství a rodiny při Lateránské univerzitě v Římě. V roce 1967 založila Institut teologie rodiny na Papežské akademii v Krakově a 33 let ho vedla. K tomu došlo pod vlivem Karola Wojtyły, jejího duchovního vůdce a rodinného přítele. Druhou oblastí autorčiny činnosti je organizace a aktivizace lékařů ve službě životu a rodině. Je členkou Papežské akademie pro život, Papežské rady pro rodinu, spolupracuje s Papežskou radou pro pastorační mezi zdravotníky.

Wanda Póltawska je členkou Unie píšicích lékařů a Sdružení katolických novinářů. Je známa jako autorka mnoha knih. V českém jazyce v roce 2011 vyšla kniha Deník přátelství: Korespondence mezi Wandou Póltawskou a Karolem Wojtyłą. Autorka byla osobně přítomna představení této knihy českému čtenáři v předvečer beatifikace Jana Pavla II.

Iva Dušková

Začít každý den s Bohem

Když Ježíš vyšel ze synagogy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil k ní, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a vyhnal mnoho zlých duchů. A nedovoľoval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. Šimon a jeho druhové se pustili za ním. Když ho našli, řekli: „Všichni tě hledají.“ Řekl jim: „Pojďte jinam, do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.“ A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy. (Mk 1,29-39)

Boží slovo je vždy aktuální pro náš život. Bůh je přítomný a všechno proniká svým slovem. Také dnešní slovo evangelia není pouze popisem událostí, které Ježíš prožíval. Není to pouze historické svědectví apoštolů, kteří potvrzují Ježíšovy činy. Toto Boží slovo je nyní přítomné v našem životě.

Učme se od Ježíše přebývat s nebeským Otcem. Časně ráno, ještě za tmy, měl Ježíš ve zvyku se modlit. Než začal den, svěřoval se do rukou svému Otci. Toužil po tom, co si přál jeho Otec. Kdosi kdysi řekl, že do manželství by neměl vstupovat ten, kdo chce být šťastný, ale ten, kdo chce vytvářet štěstí druhému. Ježíš nás učí, jak naslouchat nebeskému Otci, abychom rozeznali jeho vůli a žili pro něj. Hledání Otcovy vůle je prvním krokem k našemu uzdravení.

Přístupme nyní k Ježíšovi, ať už máme ztrápená srdce, trpíme jakýmkoli jiným neduhem nebo jsme sužováni pokušeními, závislostmi či nějakou nemocí. Přístupme k našemu Spasiteli i tehdy, když nás lidsky řečeno netrápí nic, když se cítíme dobře, skvěle, netíží nás žádné extrémní problémy. Potřebujeme našeho Pána, aby nám ukázal cestu života, která je jediným opravdovým uzdravením a také plností života.

Následovat Krista

Ježíš řekl všem: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí? Kdo by se však styděl za mne a za má slova, za toho se také bude stydět Syn člověka, až přijde ve slávě své i Otcově i svatých andělů.“ (Lk 9,23-26)

Následovat Ježíše Krista znamená vytvořit ve svém srdci exkluzivní prostor pro jeho přebývání. To vyžaduje trpělivé zapírání se vždy, kdy se v našich snahách, plánech a představách dere na první místo naše egoistické já na úkor přání našeho Boha. Pokud v sobě dáme prostor pouze svému pohledu na svět a žijeme jenom na základě svého přesvědčení bez hledání Boží vůle, tehdy už zvláštním způsobem ztrácíme to, co budujeme. Stačí totiž málo a z našich plánů a života jako takového mohou zůstat pouze trosky nesplněných přání a prožitek existenčního zklamání. Ponechání sami sobě jsme v neustálém pokušení překračovat morální hranice, které náš život udržují v harmonii a rovnováze.

Pokud řekneme ne, tak jediné proto, aby mohlo být v každé oblasti našeho života ano pro Ježíše. Askeze bez vztahu ke Kristu by byla pouhým cvičením pevné vůle. Půst by se tehdy stal pouhou formou diety a dobré skutky hýčkáním si svého vlastního ega.

Až v pronásledování se ukáže, na čem byl postaven náš život. Tím pronásledováním bývá často obyčejné pokušení všeho druhu. To, že hřešíme, je známkou toho, že Kristus musí dostat ještě větší prostor v našem životě.

A tak den co den tento prostor Ježíšovy svobody v našem srdci rozšiřujeme ochotným ano na všechno, co rozeznáme jako Boží vůli.

Obracet se k Pánu

Pavel promluvil k lidu: „Já jsem Žid. Narodil jsem se v Tarsu v Kilíkii, ale vyrostl jsem tady v tom městě a přesně jsem byl vychován, jak to žádá otcovský zákon, ve škole u Gamaliela. Moje horlivost pro Boha byla veliká, jak je tomu u vás dodneška. Proto jsem pronásledoval toto učení až na smrt: dával jsem spoutat a do vězení zavírat muže i ženy. To mi může dosvědčit i velekněz a celá rada starších. Od nich jsem také dostal listy pro bratry v Damašku a odebral se tam, abych i odtamtud přivedl svázané (křesťany) do Jeruzaléma k potrestání.

Když jsem byl na cestě a už se blížil k Damašku - bylo to kolem poledne - náhle mě z nebe obklopilo oslnivé světlo. Padl jsem na zem a uslyšel, že ke mně mluví nějaký hlas: 'Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?' Já jsem odpověděl: 'Kdo jsi, Pane?' A on mi řekl: 'Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého ty pronásleduješ.' Muži, kteří byli se mnou, viděli sice světlo, ale hlas toho, který ke mně mluvil, neslyšeli. Zeptal jsem se: 'Pane, co mám dělat?' Pán mi odpověděl: 'Vstaň a jdi do Damašku! Tam ti bude řečeno všechno, co máš vykonat.'

Protože jsem od jasu toho světla nic neviděl, vedli mě moji průvodci za ruku, a tak jsem přišel do Damašku. Tam mě navštívil jistý Ananiáš, muž zbožný podle Zákona, který měl nejlepší pověst u všech tamějších židů. Přišel ke mně a řekl mi: 'Bratře Šavle, ať zase vidíš!' A v tom okamžiku jsem opět nabyl zraku a uviděl ho. On pak řekl: 'Bůh našich otců tě předem určil k tomu, abys poznal jeho vůli, viděl Spravedlivého a slyšel jeho vlastní hlas. Ty mu přede všemi lidmi budeš svědčit o tom, co jsi viděl a slyšel. Proč tedy ještě váháš? Vstaň, vzývej jeho jméno, dej se pokřtít a očistit od svých hříchů.'“ (Sk 22,8-16)

Den co den si musíme uvědomovat potřebu našeho obrácení. Je to obrácení ve smyslu objevení našeho nedostatečného poznání Boha. Je to milost, kdy prozřeme z našich náboženských přesvědčení, které tvořily naše náboženské sebevědomí, a objevíme skutečnost, kdy se nám Pán na chvíli ukáže a poodhalí roušku svého tajemství. V tomto poznání se nám zhroutí staré vnímání Boha a můžeme nastoupit cestu následování Krista takového, jaký je.

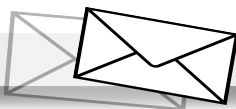
Někdy je takové prozření podobné základnímu obrácení od nevíry k živé víře v Boha nebo dokonce od útočného ateismu k poznání Boží pravdy a osobnímu přijetí Ježíše. Některé naše nesprávné názory a náboženská přesvědčení, byť v souladu s naším svědomím, mohou totiž vytvářet překážku opravdového poznání Boha.

Pane Ježíši, obdaruj nás milostí, abychom den co den ochotně naslouchali Duchu svatému, a přizpůsobovali naše svědomí tvému slovu podle výkladu církve.

P. Josef Michalčík

Listárna

Benedikt XVI. a Svatá Hora

V souvislosti s odstoupením papeže Benedikta XVI. otiskujeme list, který prostřednictvím svého sekretáře a apoštolské nunciatury zaslal poutníkům Národní pouti v čase oslav 100 let od povýšení Svaté Hory na basilicu minor:

JEHO EMINENCE
PAN KARDINÁL MILOSLAV VLK
ARCIBISKUP PRAŽSKÝ

Svatý otec obdržel zprávu o národní pouti u příležitosti oslav 100. Výročí povýšení mariánské svatyně na Svatě Hoře na basiliku minor. Svým srdečným a vroucím pozdravem se obrací na otce kardinály, biskupy, kněžstvo, řeholníky i řeholnice a na všechny zde přítomné věřící s přáním, aby toto posvátné místo i nadále bylo centrem zbožnosti, místem smíření s Bohem a místem hlásání Božího slova na započaté cestě nové evangelizace.

Na přímluvu Panny Marie Nanebevzaté, které je tato bazilika zasvěcena, jeho svatost svěřuje všechny přítomné do její mateřské ochrany. Kež Bůh zahrne svými hojnými nebeskými dary pražskou arcidiecézi a celou Českou republiku, aby se věřící lid stále zasazoval o dobro a opravdové hodnoty ve společnosti.

S tímto přáním Svatý otec uděluje zvláštní apoštolské požehnání osobám přítomným na dnešních posvátných obřadech i všem věřícím celé země.

Kardinál Angelo Sodano, státní sekretář

Okénko Matice Svatohorské

Schůzka s varhanářem Vladimírem Šlajchem

V pátek 11. ledna proběhla na Svatě Hoře schůzka členů Matice Svatohorské s varhanářem Vladimírem Šlajchem, který ve své dílně v Borovanech u Českých Budějovic staví nové velké varhany pro svatohorskou baziliku. Pan Vladimír Šlajch konstatoval stav již hotových součástí varhan a prací na svatohorských varhanách. V dílně tedy již stojí dřevěná varhanní skříň (Hauptwerk, Kronwerk, Positiv), jsou zhotoveny všechny dřevěné pišťaly, vnitřní součásti varhanní traktury (hřídele, ventily, vzdušnice) a veškeré měchy pro budoucí varhany. Za toto vše bylo zatím zapláceno cca 5.500.000 Kč (tj. cca 38 % z celkové sumy) z darů jednotlivců a podnikatelů z celé ČR ve veřejné sbírce a darů členů Matice Svatohorské a příznivců Svaté Hory. Z „velkých dárců“ jmenujme především Nadaci ČEZ a město Příbram, které se snaží každoročně přispět účelovou dotací na dostavbu varhan. Stále však ještě chybí velká část finančních prostředků (cca 9.000.000 Kč). Zbývá ještě zakoupit a nainstovat kovové varhanní pišťaly, vyhotovit 3 varhanní manuály (klaviatury), dále zaplatit veškeré řezbářské a pozlacovačské práce a nakonec sestavit a doladit všechny součásti varhan tak, aby se mohly rozeznít v celé své kráse. To vše probíhá ve varhanářově dílně. Teprve potom se varhany znovu musí celé rozebrat a po částech dovézt do baziliky na Svatou Horu a zde opět celé sestavit již do stávajícího prostoru svatohorského kůru. S varhanářem byl projednáván časový horizont dostavby svatohorských varhan – z jeho strany by mohly být varhany dostavěny za 1 rok. Vše však závisí na finančních prostředcích, které budeme mít k dispozici. Kvalita a rarita nových svatohorských varhan je a bude, samozřejmě i vzhledem k ceně, velmi vysoká a vzhledem k vysoce kvalitním použitým materiálům

při stavbě i k již od dob baroka osvědčeným technologickým postupům tyto varhany vydrží a budou sloužit několika desítkám budoucích generací. Myslíme si, že taková investice má smysl. Bez finanční podpory příznivců kvalitního umění se ale neobejdeme. Prosíme proto o pomoc při dostavbě svatohorských varhan, aby co nejdříve mohly zaznít v krásném prostoru svatohorské baziliky! Od každého z Vás uvítáme také každou dobrou inspiraci či připomínku k možnosti získání finanční podpory nebo osobní nasazení (např. čas, sepsání grantových žádostí, možnost propagace, ...) pro dostavbu svatohorských varhan. Za veškerou pomoc předem děkujeme!

Kandidujte do výboru Matice

Vyzýváme všechny členy Matice Svatohorské, nejen z Příbramska, kteří by byli ochotni být svým časem, silami a schopnostmi nápomocni činnosti Matice, aby se přihlásili jako kandidáti výboru. Jedná se o sedmičlenný výkonný orgán Matice, jehož členové jsou volenými zástupci členů Matice Svatohorské. Výbor se schází obvykle jednou měsíčně. Jeho hlavním úkolem je praktické zajištění činnosti Matice, tj. spravování členské agendy, iniciování a kontrola realizace projektů a další otázky související s řízením tohoto sdružení.

Miloslava Šmolíková a Marie Štefaníková

Exercicie na Svatě Hoře v roce 2013

11. 4. – 14. 4.	13.00	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný 1.200 Kč
6. 5. – 10. 5.	8.30	Rozjímání se zakladateli řádů a kongregací	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR 1.510 Kč
20. 5. – 24. 5.	8.30	Jak prohloubit svůj duchovní život	P. Josef Michalčík, CSsR 1.510 Kč
27. 5. – 31. 5.	13.00	Život z víry	P. Jan Sokulski, CSsR 1.600 Kč
20. 6. – 23. 6.	13.00	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný 1.200 Kč
15. 7. – 19. 7.	8.30	Žít v pravdě a lásce	P. Angelo Scarano 1.510 Kč
22. 7. – 26. 7.	8.30	Duchovní boj: boj proti hříchům podle Písma a učení otců	P. Angelo Scarano 1.510 Kč
12. 8. – 16. 8.	8.30	Exercicie pro pedagogy, studenty ad. Boží pedagogika	P. Petr Beneš CSsR 1.510 Kč
19. 8. – 23. 8.	13.00	Žít podle Ducha	P. Jan Sokulski, CSsR 1.600 Kč
25. 8. – 31. 8.	8.30	Exercicie pro kněze I.	P. Miloslav Kabrda, SDB 2.310 Kč
2. 9. – 6. 9.	8.30	Eucharistie - naše posvěcení	P. Jozef Andrejčák, O.Cr. 1.510 Kč
16. 9. – 20. 9.	8.30	Jak prohloubit svůj duchovní život	P. Josef Michalčík, CSsR 1.510 Kč
26. 9. – 28. 9.	13.00	Exercicie pro varhaníky, hudebníky, chrámové zpěváky	P. Christian M. Pšenička, OPraem 1.200 Kč
30. 9. – 4. 10.	8.30	Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?	P. David Horáček, CSsR 1.510 Kč
7. 10. – 11. 10.	8.30	Rozjímání se zakladateli řádů a kongregací	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR 1.510 Kč
18. 10. – 20. 10.	13.00	Setkání pastoračních asistentů AP	P. Michal Nemeček -
21. 10. – 25. 10.	8.30	Věřím	P. David Horáček, CSsR 1.510 Kč
3. 11. – 9. 11.	8.30	Exercicie pro kněze II.	P. Vladimír Málek 2.310 Kč
10. 11. – 16. 11.	8.30	Exercicie pro kněze III.	Mons. Aleš Opatrný 2.310 Kč
21. 11. – 24. 11.	13.00	Krásná literatura a duchovní život	P. Petr Beneš CSsR 1.200 Kč
28. 11. – 1. 12.	13.00	Ohlédnutí za Rokem víry	P. Stanislav Příbyl, CSsR 1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

19. 3.	Sv. Josefa , zasvěcený svátek. Mše svatě v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
24. 3.	Květná neděle . Mše svatě v 9.00 a 11.00 začínají průvodem s ratolestmi. Žehnání ratolestí při všech mších. Při mších v 9.00 a 11.00 sborové pašije.
28. 3.	Zelený čtvrtek . Mše na památku poslední večeře v 17.00. Dopolední bohoslužby se nekonají.
29. 3.	Velký pátek . Křížová cesta v parku od 15.00. Dopolední bohoslužby se nekonají. Velkopáteční obřady s Janovými pašijemi R. Rejška v 17.00.
30. 3.	Obřady velikonoční vigílie ve 21.00. Pravidelné bohoslužby se nekonají.
31. 3.	Boží hod velikonoční . Mše svatě jako v neděli. Hudba při mši svatě v 9.00 (změna): J. J. Fux: Missa in C, Victimae paschali laudes.
1. 4.	Pondělí v oktávě velikonočním . Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Nešpory se nekonají. V 16:30 Velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle:

Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00 (se sborem), 11.00 (pro rodiny s dětmi) a 15.30

Modlitba posvátného růžence v 15.00, zpívané nešpory v 16.15

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a po nešporách v 16.15

Pondělí - sobota:

Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Modlitba posvátného růžence v 16.30

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30).

Schody:

Svatost smíření:

Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.

Svatost křtu:

Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svatost manželství:

Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

V úterý

katechismus pro dospělé.

Ve čtvrtek

po odpolední mši svatě půlhodinová adorace.

V pátek

mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.

V sobotu

po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem

prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii.

3. neděle v měsíci

Jedenkrát v měsíci

v 16.30 latinské zpívané chorální nešpory.

V postní době

v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence.

V květnu

denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel.: 603 797 393 nebo 731 619 668.

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží: neděle: I. - XII.: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII.: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X.: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII.: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které

následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy

na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel.: 777 127 245,

e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Jan Sokulský, CSsR.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Požár Svaté Hory v roce 1978